

... Τέτοιον μιά βραδιά εΐτανε σὰ μὰς πρωτο-
εἶπε ὁ γέρο Βασίλης τὴν ἱστορίαν του. Κανέναν δὲν
τὴν καλοῦσε ἐξὸν ἡ μακαρίτισσα, καὶ κείνη ποτὲς
δὲ μὰς τὴν δηγῆθηκε. Δὲ θυμοῦμαι τί τὸν ἔκαμε τὸ
γέρο νὰ μὰς ξεμυστηρευτῇ τὴν βραδιά ἐκείνη. Ἰσως
τὸν ἐρέθισε ὁ Καπλάνης, ποὺ ὅλο τις παλικαριές του
μὰς ἐβγάζε στὴ μέση, ὅλο Τούρκους μὰς σκότωνε.
Γιατὶ θυμοῦμαι τὸν Ἀγγελάκο ποὺ γύρισε κ' εἶπε
τῆς μάννας μου, «Δὲ μὰς ἔμεινε πάλι Τούρκος. Σὰν
πράσα πάλι μὰς τοὺς πελέκῃσε ὁ Καπλάνης!»

Δὲν τὴν ἔσχασα τὴν ἱστορίαν τοῦ γέρο Βασίλη,
καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω ἀγνώριστη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΙΩΤΗΣ

Ο „ΑΛΑΦΡΟΪΣΚΙΩΤΟΣ“

Φίλε «Νουμά»,

Λυπήθηκα ἀληθινὰ διαβάζοντας σὺς «Φιλολο-
γικὲς ἐπιφυλλίδες» τοῦ 354 φύλλου σου τὴν κρι-
τικὴν τοῦ φίλου κ. Πέτρου Βασιλικῆς γιὰ τὸν «Ἀ-
λαφροῖσκιο» τοῦ Σικελιανοῦ. Καὶ λυπήθηκα γιὰ
τὸ πικρόχολο καὶ τὸ τραχὺ τοῦ ὕψους του, τὸ σὰν
προσεθετισμένο καὶ μὲ προδιάθεσι θάλλεγες νὰ εἰρω-
νευθεῖ τὸν ποιητὴ, νὰ τοῦ ἀρνηθεῖ τὰ πάντα. Ἀλλὰ
ὁ κ. Βασιλικός, ποὺ μὰς ἐδείξε δείγματα εὐκρι-
νεύσεως στὴν κριτικὴν του, καὶ μὰς δίνει τώρα τόσον
καιρὸ τὴν λεπτότητα τῆς ἀντίληψής του γιὰ τὴν
πνευματικὴν τοῦ τόπου μὰς κίνησιν, δὲν ἦταν με-
γάλη ἀδικία νὰ παραγωνίσει ἔργο ὡς τὸν «Ἀλα-
φροῖσκιο»; Μὰς λέγει εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι
τὸ διάβασμα τοῦ ἔργου τοῦ Σικελιανοῦ τοῦ ἐστάθη
ἕνα ἀληθινὸ μαρτύριον μὰς λέγει πὺς ὁ ποιητὴς δὲν
εἶναι καὶ ἀπὸ τοὺς κοινούς (!) καὶ μὰς ἐμολογεῖ
μάλιστα ὅτι ἔχει τέτοια χαρίσματα ὥστε θὰ ἐπλάθε
κόσμους ἂν ἤθελε νὰ τὰ μεταχειρισθῇ μὲ εὐκρι-
νεύειαν. Ὁ κ. Βασιλικὸς πλανήθηκε, παρανόησε τὸ
ἔργο. Τὸν ξάφνιασε τὸ νέο, τὸ ἐξαιρετικόν, καὶ τοῦ
ἐστάθη «μαρτύριον» ὅχι πλέον τοῦ βιβλίου τὸ διά-
βασμα ἀλλὰ τὸ ἀντίκρουσμα τῆς ζωῆς ὅπως ὁ Σι-
κελιανὸς τὴν παρουσιάζει μέσα στὸ ἔργο του. Καὶ
δὲν ἦταν δυνατό νὰ αἰσθανθεῖ κάθε ἰδιοσυγκρασία
τὴν πλούσια αὐτὴ ζωὴ. Ἐρεθίζεται βέβαια ἡ κρι-
τικὴ σὲ κάθε μεγάλη ἐμφάνισιν ποὺ ἔρχεται νὰ τῆς
ταράξει τὰ παραδεγμένα, νὰ παρουσιάσῃ θαυμαστὰ
τὸ πανόραμα τοῦ εἶναι. Καὶ αὐτὸ ἐπλάθε ὁ κ. Βα-
σιλικός. Ἐπειράχθη ἀπὸ κάποια ἰσχυρὴ χειρονο-

μία, ἀπὸ κάποια ὀρμητικὰ πετάματα, ἀπὸ κίνησιν
νέων ρυθμῶν καὶ νέων εἰκόνων. Καὶ ἀφοῦ, τὸ ξανα-
λέμε, ἐστάθηκε μαρτύριον τὸ διάβασμα ἐνὸς τέτοιου
βιβλίου στὸν κριτικὸν κ. Π. Βασιλικόν, γιατί μὰς ἐμο-
λογεῖ πὺς αὐτὸ τὸ βιβλίον ἔχει τόσες ἀρετές, ἔχει
τόσα ἐκλεχτὰ δῶρα, ὥστε καὶ νὰ μὴν ἡμπορεῖ κα-
νεὶς νὰ τοῦ εὑρεῖ ἀσχήμιας, ποὺ ἀντιφάσκοντες βρι-
σκει ὁ κ. Βασιλικός; Ἐνα ἔργο εἶναι ὡραῖο ἢ εἶναι
ἀσχημο. Δὲν ὑπάρχει μέσος ὁρος, καὶ μάλιστα γιὰ
ἔργα τῆς ζωῆς τοῦ «Ἀλαφροῖσκιο». Τὴ γνώμην
μου γιὰ τὸ ἔργο τὴν εἶπα στὸ «Νουμά» καὶ στὴν
«Ἀκρόπολιν», ὥστε περιττὸ νὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ τὸν
ἐξαιρετικόν μου θαυμασμόν ποὺ τρέφω στὸν «Ἀλα-
φροῖσκιο».

Ἀλλὰ κείνο ποὺ μὲ κάνει ν' ἀπορῶ περισσότερο
γιὰ τὴν ἀλλόκοτὴν αὐτὴ κριτικὴν εἶναι: πὺς παίρ-
νοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτό, ἀπὸ τὴν χειρονο-
μία ποὺ σαλεύει ἔξω μὲσα τοῦ καὶ θαυμαστά, ὁ
κριτικὸς θορνεῖ τὴν νεότητὴ τῆς ἐποχῆς ἐδῶ στὸν τόπο
μὰς, τὴν χωρὶς ἰδανικά, χωρὶς εὐκρινεύειαν, χωρὶς
κανένα εὐγενικὸν πόθο, κ.τ.λ. διάφορα ἱερεμικά
τοῦ φίλου Βασιλικῆς. Παράδοξον μὰ τὴν ἀλήθειαν
ἕνα τέτοιο βιβλίον νὰ τοῦ προκαλέσει πάλι τις ἀπο-
γοητευτικὰς του σκέψεις γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν νεό-
τητα, ἐνῶ τὸ ἐναντίον ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀποκαλύψει
κόσμους, καὶ νὰ τὸν κάμει νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀναζη-
τῇ ἡμεροφίαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἔταν τέτοια ἔργα ἔρ-
χονται στὸ φῶς!

Εἶμαι βέβαιος πὺς παρανόησε τὸ ἔργο τοῦ Σι-
κελιανοῦ ὁ κ. Πέτρος Βασιλικός, καὶ ὅχι μόνον τὸ
παρανόησε, ἀλλὰ νοιώθοντας τὴν ἀπείρως ἡθικὴν
ζωὴν τοῦ ποιητῆ εἰκονισμένη μέσα στὸ ἔργο συντα-
ράχτηκε, καὶ ὅλα τοῦ παρουσιάστηκαν ψεύτικα, ἐπι-
πλαστά, φτιασμένα. Καὶ ἀπορῶ μὴ φορὰ ἀκόμη
πὺς ἡ ἀντίληψίς τοῦ κ. Π. Βασιλικῆς ἄφισε τόσον
ἀστοχὰ τὸν κριτικὸν νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ ἔργο. Ἀδί-
κησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ μιλώντας τόσον ἄπρεπα γιὰ τὸ
ἔργο καὶ γιὰ τὸν ποιητὴ, ποὺ ἂν δὲν τοῦ ἀναγνω-
ρίζῃ ἀρετὰς ποιητικὰς δὲν ἔπρεπε νὰ σεβασθεῖ τὴν
πιθανὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ μιλήσῃ ἀνετα
καὶ εὐγενικά; Καὶ ἡ ἀρετὴ του εἶναι πραγματικὴ.
Ὁ ἴδιος, σὰν δὲν πρόκειται γιὰ παιδαρέλια, ἀκούει
μ' ὅλην τὴν μετριοφροσύνην, καὶ μὲ τὴν διάθεσιν νὰ
ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ στοχασμὸν τῶν ἄλλων. «Ὁ «Ἀλα-
φροῖσκιο», μοῦ ἔλεγεν ὁ ποιητὴς τις ἄλλες, δὲν
εἶναι ἡ διαθήκη μου. Τί θὰ ποῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἀν-
θρώποι δταν ἰδοῦν, ἂν ἰδοῦν, τὸ πόσο ἐργάστηκα κ' ἔρ-

γάζομαι γιὰ ν' ἀνεβῶ στὴν ἱερὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς;
Ἀλλ' ἂς τὸ βγάλουν ἀπ' τὸ νοῦ τους, ἡ ποίησις βέβαια
βρίσκεται σὲς στάνες καὶ σὲς κορφοβούνια, ἀλλὰ
τὸ κορφοβούνι τῆς εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀν-
θρώπου. Βρισκόμαστε μπροστὰ στὴ μεγαλύτερην
ἐποχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ρήξω πρῶτος ἐγὼ τὴν φι-
λολογικὴν ψευτιά ἀπὸ πάνω μου. Ὁ καιρὸς θὰ δεί-
ξῃ ἂν ἔχω μὴν ἀπασταλῇ. Ὅσο γιὰ τὸν «Ἀλα-
φροῖσκιο», δὲν τὸν θυμοῦμαι πιά παρὰ γιὰ τὴν
ἀκέραιον εὐκρινεύειαν τῆς σύλληψής του.»

Ἐγὼ τοῦλάχιστον, φίλε μου Βασιλικέ, πιστεύω
στὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τοῦ ἔργου, καὶ ἀναφωνῶ γιὰ
τὸ Σικελιανόν, καὶ δὲ θὰ μετανοήσω ποτέ: «Ἐτοι-
μάζετε τὴν ὁδὸν Κυρίου· ἐδῆις ποιήτε τὰς τρίβους
αὐτοῦ».

Σ. Π.

Η ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΗ ΠΡΟΖΑ

ΕΗΜΕΡΩΜΑ

Ἐνα κόκκινο φόντο, κόκκινο βαθύ, ἄλικο,
φλογερό, πὺς σαρκαστικὸν ἀπὸ πορφύρα καὶ πὺς πρόσ-
χαρο ἀπὸ ρουμπίνι, ἀπλωνότανε ὁλοένα πηχτότερον,
ὁλοένα σαρκινώτερον, μπροστὰ σ' ἀνοικτὰ μὰς μά-
τια καὶ ἀνάμεσα τοῦ ἐπρόβαλιν παραξένους μορφές,
ἀσχημίες, τραγικὰς, μορφές ποὺ σαρκωνότανε τὸ
θλιβερόν μας ὄνειρον τὴν ὥραν ποὺ ἡ χλωμότατη Μαρ-
τιάτικὴ αὐγὴ ἐξέσκιζε τὸ νυχτερινὸ πέπλο.

Ἐξω εἶταν κάποια συγγενιά, ἴσως καὶ νὰ φιλό-
δραχε. Τὰ μεγάλα τζάμια τῆς ἔρημης μπυραρίας
εἶχαν ἀρχίσει νὰ πρασινίζουν. Ἐμᾶστε ὅλοι ἀποκα-
ρωμένοι. Κάποιος ἀπὸ μὰς παραλαλοῦσε μουρμου-
ρίζοντας θλιβερώτατα λόγια.

Ἀπὸ τὰ ξαφνο ἀνοιγὰ τῆς πόρτας μπῆκε μιὰ
φιλόλιγνη γυναίκα, ὁμορφοστολισμένη, φιλόλιγνη
καὶ λυγρή, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν καθαρλιέρον
τῆς. Ἦλιοι καὶ ἀστερισμοὶ ἔλαμπαν τὰ πολύτιμα πε-
τράδια στὰ μικροῦλὰ δάχτυλά της. Τὸ τραπέζι
τοὺς γύμισε σὲ λίγο ἀπὸ πράσινες μπουλιές μ' ἀση-
μένιους λαμπροὺς, λεπτὰ καὶ ψηλά ποτήρια, σιφὲν
γκαστρομένα. Ἐνα γέρεκο γκαρσόνι, νυσταγμένο,
τοὺς σέρβιρε.

Ὅμως κανεὶς μὰς δὲν τοὺς ἐδλεπεν ἀληθινά.
Εἴχαμε ὅλοι τὴν ἀσάλευτὴν πεποίθησιν πὺς ἔξω ἀπὸ
τὸν κύκλο τοῦ ὁνείρου μὰς δὲν ὑπῆρχε τίποτα ζων-
τανόν. Εἴχαμε φιλιωθῇ γιὰ πάντα μὲ τις παραξένους
μορφές του. Κι ὁλόγυρά μὰς πάντα τὸ ἴδιο κόκκινο

Ὁρέστης ἀπάνω στὸ μπράτσο τοῦ τὸ κορμὶ τῆς
Χρυσούλας ὅλο νὰ πῖφτει καὶ νὰ σπᾷ.

— Τίποτα, τίποτα...

Μὲ μιὰ κίνησιν ἀδέξια καὶ ἀστόχαστη ἔρπασε
τὸ χαρτί καὶ τὸ τσαλάκωσε στὰ χέρια της. Ἡ
καρφίτσα τῆς κάρφωσε τὰ δάχτυλα, μὰ δὲν ἔ-
νοιωσε τίποτα.

— Τί χαρτί 'ναι αὐτό; γιατί τὸ κρύβεις; θέλω
νὰ δῶ!

Ἀρπάξε τὸ χέρι τῆς ὁ Ὁρέστης νευρικός καὶ
πολέμησε νὰ τῆς τὸ ἀνοίξῃ.

— Μὴ, μὴ... Ὁχι, Ὁρέστη! Ὁρέστη μου!
φώναξε ἡ δύστυχη σφίγγοντας ἀπελπισμένα τὸ
χέρι της.

— Θέλω νὰ δῶ! Θέλω νὰ δῶ! Εἴτανε κορφο-
μένο ἀπάνω μου! Θέλω νὰ δῶ!

Τὴν κρατοῦσε καὶ τῆς πλήγωνε τὸ χέρι καὶ αὐτὴ
ἀπελπισμένη ἔφησε τὰ δάχτυλά της ν' ἀνοίξουν
καὶ ἀπλωσε τὰ δύο της τὰ μπράτσα ἀπάνω στοὺς
ὤμους τοῦ Ὁρέστη.

— Ἀγάπη μου, δὲν εἶναι τίποτα, τίποτα...
Μὴ λυπηθεῖς, Ὁρέστη μου!

Κι αὐτὸς τὴν παρμέρισε μ' ἕνα κίνημα σκληρὸ
τοῦ χεριοῦ του καὶ ξετύλιξε τὸ χαρτάκι. Τὰ γράμ-

ματα τὰ κόκκινα πετάχτηκαν σὰ φλόγες καὶ τοῦ
κάψανε τὰ μάτια.

Μιὰ φωνὴ στριγγιά ἀνέθηκε στὸ λαιμό του, μὰ
σφάχτηκε ἐκεῖ ἀπὸ κάποιο δίκικο μαχαίρι.

Γύρισε ἀπότομα πίσω τὸ κεφάλι κ' ἡ πρώτη
τοῦ ὀρμὴ τὸν ἔσπρωξε νὰ τρέξῃ νὰ γυρίσῃ πίσω,
νὰ τοὺς βρεῖ, νὰ φωνάξῃ, νὰ βρῖσκει, στὰ χέρια του
μέτα ἐνοιωθε τὴν πρωτόγονη νυσταγικὴ λαχτάρα
τῶν χεριῶν ποὺ δέρονταν. Κ' ὕστερα στράφηκε πάλι
μπροστὰ καὶ ἄρχισε νὰ δρασσελεῖ γρήγορα γρήγορα
τὸ δρόμον, σὰ νὰ τὸν κυνηγοῦσε κανεὶς. Λές καὶ
βιαζότανε νὰ πάει κάπου σὲ καμιά γωνιά παρὰ
μερὴ, νὰ μὴν τὸνε δεῖ κανέναν, νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ
ψυχὴ καὶ νὰ πῇσαι χαμῶ καὶ νὰ κυλιστεῖ καὶ νὰ
φονάξῃ κ' ὕστερα νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι του ἀνά-
μεσα στὰ γόνατά του καὶ ν' ἀρχίσει νὰ κλαίει, νὰ
κλαίει, νὰ κλαίει: (Τί θὰ γενῶ; τί θὰ γενῶ; ποῦ
θὰ πάω... μοῦ φαίνεται θὰ τρελλαθῶ!)

— Ὁρέστη μου! Ὁρέστη μου!

Ἐτρεχε πίσω λαχανιασμένη ἡ Χρυσούλα, σέρ-
νοντας μαζί της καὶ τὸ Γοργίον, ποὺ εἶχε σαστίσει
καὶ δὲν ἤξερε γιὰ ποῖόν λόγο νὰ φωνάζουν ἔτσι καὶ
νὰ τρέχουν.

Κ' ἔβρεχε. Ὅλο ἔβρεχε. Μισερωμένες φτάνανε

τώρα οἱ φωνές καὶ τὰ γέλια. Εἴχανε ὅλοι οἱ σπου-
δατοὶ κυκλώσει τὸ μνημεῖον τοῦ Κοραῖ κ' ἕνας εἶχε
παλώσει ἀπάνω στὰ κάγκελα κ' ἔβαζε γύρω στὴν
προτομὴν τὸ μεγάλο, τὸ βαρὺ σὰν κατὰρξ στεφάνι.
Κάπου κάπου ἀκουγότανε μερικές ἀλάκαιρες ἀμι-
σέρωτες λέξεις.

— Πιὸ κάτω! σιγά! θὰ τὸ σπάσεις, βλάκα!

— Οὐ καημένοι, σωπάτε!

— Διόρθωσε τὴν κορδέλα! Τὴν κορδέλα! Ἐτσι!
Ὁχι ἔτσι!

— Στραβὸς εἶσαι; Νὰ φαίνονται τὰ γράμ-
ματα!

— Σσσσ!

Ἐπεσε βαρὶὰ σιωπὴ. Ἐκόνου μιὰ φωνὴ ρητο-
ρικὰ μεγαλόστομη ὑψώθηκε. Φαίνεται, ἐκεῖνος ποὺ
ἀνέβηκε στὰ κάγκελα νὰ κρεμάσει τὸ στεφάνι, σὰν
τέλειωσε τὴ δουλειά του, σκέφτηκε πὺς ἡ θέση του
τοῦ ἐπιβάλλει νὰ κάμῃ ἕνα ἀστεῖον. Κι ἄρχισε νὰ
μιμῆται τὴ φωνὴν τοῦ Ὁρέστη καὶ νὰ τὸν κοροῖ-
δεύει.

Ἡ φωνὴ δυνατὴ ἔσκιζε, σὰ λόγην, τὴν σιωπὴν,
κοφτερὴ καὶ ἀσταλένια. Ἀθελα στάθηκαν, κρατών-
τας τὴν ἀναπνοή τους, ὁ Ὁρέστης κ' ἡ Χρυσούλα
γιὰ νὰκούσουν. Κι ἄκουσαν: (Ἀκολουθεῖ)

φόντο άπλωνότανε όλοένα πηχτότερο, όλοένα σαρκινώτερο.

Άξαφνα κάποιος από μās, εύγενικός πάντα και ντελικάτος, άρχισε να σφυρίζη κάποιο παράξενο τραγούδι σε πρόσχαρο σκοπό. Οι νότες φιλές-φιλές, γοργές-γοργές, πικρές, γλυκόξυνες, πετούσαν όλόγυρά μας και μās κεντούσαν έρεθιστικά. Κάποιος ρυθμός χορευτικός άρχισε ν' άνθιζη έντός μας.

Τά κορμιά μας βαρύναν από τό πιστό άλάφρωναν. Η καρδιά μας γύριζε γοργώτερα. Άληθινά, είχαμε άρχισει να μαντεύουμε τή μακρυνή εύτυχία των ανθρώπων που ζούν μια τραγική ζωή έξω από τό κορμί τους. Ένας ρυθμός χορευτικός άρχισε νάν-θιζη έντός μας.

Και τήν ίδια ώρα, στέν ίδιο ρυθμό, καταντικρύ μας, ή φιλόλιγνη γυναίκα άρχισε να σαλεύη ανάλαφρα. Ήλιοι κι άστερισμοί έλαμπαν τά πολύτιμα πετράδια στά μακρουλά δάχτυλά της. Όμως τό κορμί της σε μίαν άπόλυτην άκίνησία, σαν έσκιο μακρινός, άναπηδούσε μέσθ από τήν πράσινη μουσελίνα του φορέματός της σαν από κάποιο φωτεινό νεφέλωμα.

Άληθινά ένας γοργώτατος χορευτικός ρυθμός άνθιζεν έντός μας που άνεπινόητα μās παράσερνε στους φανταστικούς κύκλους του. Η φιλόλιγνη γυναίκα προπορευότανε πάντα, προχωρούσε πάντα και μετς ακολουθούσαμε έλοι, χαρούμενοι, άλαφροί, ξεγνοιαστοί, παράξενα άνακατωμένοι με τίς τραγικές μορφές του όνειρου μας.

Έτσι άλλόκοτος, έτσι πρόσχαρος, ξεδιπλωνότανε όλοένα ο χορός μας. Και είταν στήν άρχή άργός και μονότονος σά βραδινό κύμα που ξεσπάει άνόρεκτο σε καλοκαιρινή άκρογιαλιά. Και είταν ύστερα σαν όρμητικό πέραςμ φθινοπωρινού άνέμου άπάνω από τίς νοτισμένες στέγες των ψηλών σπιτιών. Και είταν ακόμα σά θρήνο και σαν άναφιλητό, κάτι γοργώτερο από θρήνο και όξύτερο από άναφιλητό, σά νάσκουζαν κάποιες μακρινές άπαρηγόρητες γυναίκες, γιατί δέν άπόχτησαν τό καλό που λαχταρούσαν.

Έτσι άλλόκοτος, έτσι πρόσχαρος ξεδιπλωνότανε όλοένα ο χορός μας τήν ώρα που μια χλωμάτατη Μαρτιάτικη αύγή έξοικιζε τό νυχτερινό πέπλο. Έξω είταν κάποια συγνεφιά, ίσως και νά φιλόερεχε. Άντίκρυ μας ή φιλόλιγνη γυναίκα είτανε πεσμένη στήν τέλειαν άκίνησία που φέρνει τό νεκρικό ξύλιασμα. Και σ' έμάς είχεν άπομείνει τέλεια ξελαγαρισμένη ή συνείδηση της υπέρτατης εύτυχίας των ανθρώπων που ζούν μια τραγική ζωή έξω από τό κορμί τους.

Έτσι ξεδιπλωνότανε ο χορός μας. Και ή καρδιά μας έτρεμε σπαρραχτικά τήν ώρα που είχε λιγοστέψει ο παλμός της.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΣΑΤΙΡΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

Φίλε «Νουμά»,

Δυό έφημερίδες μοναχά, ή «Άκρόπολη» και τό «Σκρίπ», ξανατυπώσανε μερικά από τά «Σατιρικά Γυμνάσματα» του Παλαμά. Κρίμα! Έγώ διαβάζοντας τα στέν προχτεσινό «Νουμά» θάρρεψα πώς όλες οι Ρωμαίικες έφημερίδες θάν τά παίρνανε όλα τά υπέροχα αυτά ποιήματα και θάν τά δίνανε στους

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100 000 !

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκαστον γραμματίον ισχύον διά τήν κλήρωσιν 25 'Οκτωβρίου 1909 τιμάται άντί μιας δραχμής.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	έκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
3 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
887 Κέρδη	»	50
1000 εν όλω κέρδη άξίας δραχμών.....		225,000

Γραμμάτια πωλούνται. Είς τά δημόσια ταμεία και λοιπές δημοσίας αρχάς, εις τάς Τραπεζάς, εις τούς σταθμούς και στασιάρχας των σιδηροδρόμων, τούς διαχειριστάς των μονοπωλίων και τά πρακτορεία των έφημερίδων. Δραχ. μίαν έκαστον γραμματίον, ισχύον διά μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων.

Διά πάσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον εις τό Γραφείον του Έθνικου Στόλου και τω Αρχαιοτήτων, ύπουργείον Οικονομικών εις Αθήνας.

Ο διευθύνων τμηματάρχης

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

άναγνώστες τους, έτσι σαν «ήρωικό αντίδοτο», που λέν κ' οι γιατροί, κατά της νερόδραστης σάτιρας του Σουρή, που τώρα τώρα τελευταία μās παρανυχούλιασε πιά με τά στερεότυπα και πικραξενικά σμένα καραγκιοζλήκια της.

Τό θάρρεψα πώς θα γίνει αυτό, μα δέν έγινε. Και δέν έγινε, γιατί οι Ρωμαίικες έφημερίδες που καμώνονται πώς λαχταρούνε τήν επανάσταση, και τήν ύμνολογούνε, και μās τή συσταίνουνε, δέν τό καταφέρνανε ακόμα νά επαναστατήσουν κατά του ίδιου του έαυτού τους και νά φύγουν από τή ρουτίνα, που μέσα σε δαύτη βρίσκεται και τό ταχτικό, κάθε Σάββατο, λιθόσημα του Σουρή και ή άνακήρυξή του ως του «κατ' έξοχην έθνικου μας ποιητού» !!! — και μη χειρότερα.

Δικός σου

Z. Z.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Πολύ νόστιμο και καλογραμένο τό δραματάκι της κ. Είρ. Πολ. Δημητρακοπούλου, «Τό Σφυρί», που παίχτηκε τήν παρασμένη βδομάδα στό Βαριστέ. Η κ. Δημητρακοπούλου έδειξε πώς ξέρει τή σκηνή, γιατί εκεί που άρχινησε νά κουράζει κάπως ή αισθηματολογία του διαλόγου, έμπάσε έναν πραχτικό άνθρωπο που τά κατακορόνιζε όλα όσα είχεν πεί οι ήρωές της κ' έτσι έσωσε τό έργο και του έδωσε τήν έπιτυχία.

— Η κ. Δημητρακοπούλου, που δείχνει πώς θα γράψει και καλύτερα έργα, δημοσίεψε και στά πρώτα χρόνια του «Νουμά» μερικά έμορφα άρθρα της με τό πατρικό της όνομα Ειρήνη Μεγαπάνου.

— Έσπερ' από ένα δυό φύλλα θα δημοσιεύουμε μια μελέτη του κ. Γ. Σκληρού με τόν τίτλο «Τό ζήτημα της Άνατολής».

— Για τήν καινούρια άπεργία των ύπαλλήλων των Τράμ που άρχινησε τήν παρασμένη Τετράδη, θα γράψουμε στό φύλλο της άλλης Κυριακής. Καρτερούμε νά δούμε πρώτα ίσαμε που θα τραβήξει.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Π. Η. Παυλ. στέν Πειραιά. Τά «Τραγούδια του Άπρίλη» του Ρήγα Γκόλφ, πουλιούνται στό γραφείο μας 2 δρ. — Στέν Πειραιώτη. Από τά επιγράμματα που μās έστειλες δημοσιεύουμε έδώ μερικά.

Νά, κι ο Ήρακλής...

Νά, και της Γλώσσας ή Ήρακλής με ρόπαλο ζυγώνει, μα δέν τά βάνει με θερμά, τά ρούβλια παλατώνει

Ο Καζαμίας σας

Έπέρασε ή γλυκός καιρός π' άνθιζει ή άνεμώνη, Φθινόπωρο, και τό παλτόν τινάζεται άπ' τή σόνη.

— Στό Βενετσιάνο Δημοσιεύουμε δώ τούς στίχους που με τόν τίτλο «Ήρακλής» μās έστειλες.

Γελώντας πάλι άστραφες, του κλημιού τεχνίτη!

— Ξύδι και λάδι στις πληγές, τής γλώσσας Σαμαρείτη. — Και τά εύράνια λόγια σου που κλείνουν τήν ψυχή, χίλιες φορές τά μάζεμα ώραία προσευχή.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια

Τροποποιηθείση της κλήσεως των τόκων των εις τραπεζικά γραμμάτια νέων εντόκων καταθέσεων εν όψει ή επί προθεσμία. Διηγοείται. Επ' από 15 'Απριλίου 1909 ή Έθνική Τράπεζα της Ελλάδος δέχεται παρά τε τω Κεντρικώ Καταστήματι και τοίς Υποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια άποδοτέας εν όψει ή εν όρισμένη προθεσμία επί τόκω.

1) 1 τοίς 0)0 κατ' έτος διά τās εν όψει άποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσού δρ. 10.000, πέραν δέ του ποσού τούτου του τόκου ήριζομένου εις 1 τοίς 0)0 κατ' έτος μέχρι 50.000 δραχμών πέραν δέ του ποσού τούτου εις 1)2 τοίς 0)0. Αί καταθέσεις αὐται γίνονται δεκταί και εις άνοιχτά λογαριασμών παραδιδόμενου τῷ καταθέτη διδλκίου λογαριασμοῦ και βιβλιαρίου έπιταγών.

2) 1 τοίς 0)0 κατ' έτος διά τās καταθέσεις άποδοτέας μετά έξ μῆνας τουλάχιστον.

2) 1 2 τοίς 0)0 κατ' έτος διά τās καταθέσεις τās άποδοτέας μετά εν έτος τουλάχιστον.

3) 1 τοίς 0)0 κατ' έτος διά τās καταθέσεις τās άποδοτέας μετά δύο έτη τουλάχιστον.

3) 1 2 τοίς 0)0 κατ' έτος διά τās καταθέσεις τās άποδοτέας μετά τέσσερα έτη τουλάχιστον.

4) 1 τοίς 0)0 κατ' έτος, διά τās καταθέσεις της άποδοτέας μετά πέντε έτη τουλάχιστον ως και διά τās πέρα των πέντε έτων ή τās διαρκεί.

Καταθέσεις εις χρυσόν.

Δέχεται έτι εντόκους καταθέσεις εις χρυσόν ήτοι εις φράγκα και λίρα. Άγγλίας, άποδοτέαι εν όρισμένη προθεσμία ή διαρκείας επί τόκω.

1) 1 2 τοίς 0)0 κατ' έτος διά καταθέσεις 6 μηνών τουλάχισ

2) 1 2 τοίς 0)0 κατ' έτος διά καταθέσεις 1 έτους »

2) 1 2 τοίς 0)0 κατ' έτος διά καταθέσεις 2 έτων »

3) 1 2 τοίς 0)0 κατ' έτος διά καταθέσεις 4 » »

4) 1 2 τοίς 0)0 κατ' έτος διά καταθέσεις 5 » »

Αί όμολογίαι των εντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνμαστικά ή άνώνυμοι.

Τό κεφάλαιον και οι τόκοι όμολογιών πληρώνονται παρά τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αίτήσει του καταταίς Υποκαταστήματι της τραπεζής εις τό αυτό νόμισμα εις ό ένέμετο ή κατάθεσις.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΟΙ ΛΟΞΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ

Πουλιέται στα γραφεία μας δρ. 2.